

PROSOPOPEYA

TEXT PABLO MACHO OTERO

DIRECCIÓ EMMA ARQUILLUÉ I PABLO MACHO OTERO

LA BELLA OTERO

16/01 — 09/02/25

MONTJUÏC. ESPAI LLIURE

'11' lliure

TEMPORADA 24—25

SOBRE L'ESPECTACLE — 3

SINOPSI — 4

EN PARAULES DE LA COMPANYIA — 5

ENTREVISTA: EMMA ARQUILLUÉ I PABLO MACHO — 6

FRAGMENTS DEL TEXT — 7

BIOGRAFIES — 9

FITXA ARTÍSTICA — 13

INFORMACIÓ PRÀCTICA — 14

SALA DE PREMSA — 15

Emma Arquillué i Pablo Macho Otero presenten una peça multidisciplinar en vers que barreja diferents formes teatrals. Un joc de miralls, màscares i ecos literaris per parlar del misteri del *jo*.

© Adela Macho Otero

SINOPSI

Un dramaturg en plena crisi existencial, a força d'escriure paraules per altres, ja no sap qui és. Per tornar a trobar-se, decideix anar a buscar-se al lloc on cobren vida els seus personatges: a dalt d'un escenari. Allà, descobrirà una figura desconeguda de la mitologia grega que al·legoritza l'origen del teatre: Prósopo, un personatge capaç d'interpretar qualsevol menys a si mateix. Sense saber-ho, el nostre dramaturg es capbussarà en un joc de miralls, en un ball de màscares i ecos literaris on intentarà resoldre l'enigma de la identitat. Inevitablement, el perseguirà una pregunta: i si el mite primigeni fos un mateix?

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/prosopopeya

EN PARAULES DE LA COMPANYIA

En una entrevista, l'humorista nord-americà Bo Burnham (particularment reconegut pel seu especial de Netflix *Inside*, en el qual alerta dels perills de les noves formes d'interacció digital) descriu el mode de vida contemporani en aquests termes: "Vivim les nostres vides mentre fem inventari de les nostres vides, sent espectadors de les nostres pròpies vides. Vivim una experiència i, simultàniament, ens mirem a nosaltres mateixos des de fora vivint aquesta experiència. Sentim nostàlgia de moments que encara no han succeït. Planifiquem el nostre futur per poder mirar enrere i veure-ho un cop hagi passat".

Efectivament, el *jo* està en crisi. Assistim a la hipertròfia dels nostres propis egos. Estem completament dissociats. Ja no sabem on comença i on acaba la nostra identitat.

Mentrestant, el concepte tradicional del *jo* es va quedant obsolet des que la neurociència confirma la intuïció budista segons la qual el *jo* és un constructe de la ment en constant renovació.

Entre altres milers de factors històrics i sociopolítics, això ens ha portat a un moment social i artístic en el qual la identitat personal és al punt de mira, on cada individu sent la insaciable necessitat d'afirmar la seva singularitat. Com qui intenta agafar aigua i se li escola entre les mans.

En aquest context, en el qual tendim a etiquetar-nos per allò que ens diferencia, ens sembla interessant prendre una mica de perspectiva i mirar de portar la pregunta en direcció oposada: cap a allò que tenim en comú. I creiem que el teatre és un bon espai per fer-ho, perquè és precisament el lloc on algú fa veure que és un altre per tal que uns altres es puguin veure des de fora. Un altre mirall, pensareu. Més narcisisme. Sí, pot ser. La diferència és que, al teatre, per veure's a un mateix, s'ha de mirar a un altre.

La Bella Otero

ENTREVISTA A EMMA ARQUILLUÉ I PABLO MACHO OTERO

Com neix *Prosopopeya*?

PM: Neix d'un moment de crisi existencial meva on em preguntava què és el jo. Realment, vaig perdre completament les nocions de la identitat. Crec que és una cosa cada cop més comuna ara mateix, amb les xarxes i amb el fet d'estar-nos mirant des de fora contínuament. Estem completament dissociats i, per tant, en la identitat hi ha alguna cosa que ja no està del tot clara. No sabem on comença i on acaba el jo. A més, el concepte tradicional del *jo* està completament obsolet des que la neurociència va confirmar la intuïció budista que el *jo* és un constructe de la ment en constant renovació. Vam pensar que el teatre seria un bon espai per plantejar això, perquè justament és un lloc on uns fan veure que son uns altres perquè altres es puguin veure des de fora. La famosa imatge del teatre com a mirall.

Investigant, vam trobar una figura de la mitologia grega bastant desconeguda que es diu Prósopo i al·legoritza l'origen del teatre. De fet, *prósopo* vol dir *màscara* o *rostre* en grec. És un personatge interessant perquè és capaç d'interpretar qualsevol menys a ell mateix.

Què veurem a escena?

EA: Per una banda, el mite de Prósopo narrat pel Pablo, on els personatges mitològics (Hefest, Afrodita, Narcís...) son encarnats amb màscares per l'Arnau Comas. Per una altra banda, el viatge intern que fa el personatge del Pablo descobrint aquest mite. Tot això acompanyat per l'espai sonor i la música en directe del Santiago Aguilera.

El text està escrit en vers. Com preneu aquesta decisió?

PM: Com a companyia, l'últim espectacle que vam fer (*A Fuego*) era en vers i ens ho vam passar molt bé fent-lo. Personalment, abans d'escriure teatre, escrivia poesia i sempre m'ha inspirat molt el segle d'or. M'agrada molt el vers i la mètrica. Com que ens vam sentir molt

còmodes amb el vers a l'espectacle anterior, vam trobar que seria molt interessant barrejar l'univers mitològic amb el vers. A l'Antiga Grècia no es feia servir la rima però sí el vers. I al segle d'or, que és d'on més bec jo, era molt comú agafar figures de la mitologia grega i romana per escriure obres de teatre. A més, el vers té alguna cosa que enganxa molt.

EA: Volem trencar amb aquesta visió del vers com una cosa antiga, o arcaica, com una cosa lluny de nosaltres, de la nostra realitat. Pot ser molt divertit, molt amè, pot haver-hi jocs de paraules, enginy. El vers li dona virtuosisme al text, perquè implica que, tot i estar dins d'una estructura molt marcada, s'ha de trobar la llibertat per explicar el que es vol explicar. Estem veient que és una eina que ens està servint molt com a companyia i estem investigant sobre aquest terreny.

A *Prosopopeya* repetiu la mateixa fórmula de codirecció que a *A fuego*. Com està sent el procés?

EA: Està sent fort perquè no és la posada en escena d'un text. No agafem un Mamet i fem el muntatge, sinó que la creació va per molts llocs. Comencem amb la creació del text, que no és un text a l'ús sinó que té les seves complexitats. A partir d'aquí, ens venen totes les idees, que són infinites, i hem d'anar netejant, provant... També és la primera vegada que dirigim els dos però que hi ha més intèrprets a part del Pablo. Està sent una aventura haver d'anar encaixant totes les peces, però crec que fem un bon equip.

PM: S'ha de dir que també som productors i que prenem totes les decisions conjuntament. L'Emma s'encarrega més dels números, però decidim entre els dos si s'ha de comprar una cosa o no. I, de la mateixa manera, jo m'encarrego del text i l'Emma també n'opina contínuament. És una creació constant en tots els nivells.

FRAGMENTS DEL TEXT

Por mucho que parezca sorprendente
la neurociencia dice que el yo
es una fantasía inexistente,
un mito en el que siempre se creyó.

—

Prosopopeya cuenta el nacimiento
del arte que es eterno en el presente,
del acto que se escapa con el viento,
la obra que es ahora eternamente;
un mito, una leyenda, un simple cuento,
que habla de mirarse frente a frente.

—

Siempre que hago esta función
una duda me desgarrar:
no sé si soy el que narra
o si soy la narración.
¿Yo soy o no soy ficción?
Y la pregunta me embiste
porque mi yo se resiste
al hallazgo terrorífico
del mundo neurocientífico
que dice que el yo no existe.

—

El teatro, mi tormento,
es también mi tratamiento,
porque cuando estoy aquí
y dejo de hacer de mí
es cuando más yo me siento.

—

Si el mundo es un escenario
yo no tengo personaje.
Al nacer no traje traje.
Por eso cambio a diario.
Soy cualquiera y lo contrario.

—

No es raro que el humano se pregunte
la irresoluble duda de ¿quién soy?
¿qué soy? ¿de dónde vengo, a dónde voy?
Porque es un sempiterno transeúnte
aún sin terminar, como un bosquejo,
sobre la superficie de un espejo.

—

“Un auto sacramental
mucho más mental que sacro
sobre este simulacro
que es el acto existencial”.

—

Para evitar la gestión
de consultarlo después:
la prosopopeya es
la personificación.
La figura de ficción
que, desde tiempos lejanos,
otorga rasgos humanos
a objetos, animales,
y a fenómenos mentales
religiosos o profanos.

—

Aquel que muera antes de morir
ya no se morirá cuando se muera,
porque al morir no deja de vivir,
sino que dejará de ser quien era.

—

¿Cómo puedo sentir tanto
y no saber quién lo siente?
¿Cómo puede haber un llanto
que no conoce su fuente?

—

El cosmos nos dio consciencia
por cósmico narcisismo:
para mirarse a sí mismo
contemplando la existencia.

—

Creo tener recuerdos de otra vida,
pero quizá imagino que recuerdo,
igual que el loco piensa que está cuerdo
o el amnésico olvida que se olvida.

—

El peligro del espejo
no es el espejo en sí mismo.
El riesgo es el espejismo
de olvidar que es un reflejo.

—

Digámoslo. ¿Qué es la humanidad?
La juventud narrada por los viejos,
una historia de engaño y vanidad,
un gran mito de máscaras y espejos.

—

¿Qué es la reflexión sino el reflejo
de la mente mirándose al espejo?

© Mata Mas

BIOGRAFIA

COMPANYIA

La Bella Otero

L'any 2020, el Pablo Macho Otero, l'Emma Arquillué i la Yaiza Ares decideixen ajuntar-se per a fundar la companyia La Bella Otero amb l'objectiu de tractar temes complexos de forma entretinguda.

El primer espectacle és *Enterrando a Dodot*, una distopia de l'absurd a cavall entre el teatre beckettian i l'univers *Black Mirror* que es va estrenar al Teatre La Gleba de Barcelona al gener de 2021, després d'haver format part del Cicle Samuel Beckett de la Sala Beckett en forma de lectura dramatitzada. A finals del 2021, es va estrenar a la Sala Tarambana de Madrid i va fer una segona temporada a Barcelona al Teatre Tantarantana. A principis de 2022 va guanyar el Premio D'Ensayo de Teatro y Ciencia de l'Ajuntament de Saragossa. El segon projecte és *Loco Amoris*, una autoficció sobre una relació a distància París-Barcelona que reflexiona sobre la dimensió fictícia de l'amor. Es va estrenar el maig de 2021 al Teatre Tantarantana, on va fer una segona temporada a la tardor de 2021. A continuació, es va estrenar al Teatro Lara de Madrid a la tardor del 2022 i va formar part del Festival Temporada Alta de Girona, del XX Circuit de la Red de Teatros Alternativos, del Festival Insòmia del Grup Balañá i del Festival Temporada Alta de Buenos Aires, Montevideo i Lima. Després d'una gira per Catalunya, va tornar a fer temporada a Barcelona a la Sala Versus Glòries la tardor del 2023. El tercer espectacle és *George Kaplan* de Frédéric Sonntag, estrenat el març de 2023 al Teatre Tantarantana. El projecte va consistir en una nova traducció i versió del text que, des de la seva estrena francesa el 2011, ha donat la volta al món i s'ha convertit en una espècie de "clàssic

contemporani” sobre l'ús de la ficció com a arma de manipulació de masses. *A Fuego* és el quart projecte de la companyia estrenat el juny del 2023 al Teatre La Gleba. Es tracta d'un monòleg íntegrament en vers, ple de sàtira, jocs de paraules i metateatralitat, on veiem com la fascinació del protagonista per la figura històrica d'Heròstrat es converteix progressivament en una obsessió, fins a fer-lo cometre un crim a l'alçada del seu ídol infame. Durant la temporada 2023-2024, l'espectacle va formar part del Festival Temporada Alta de Buenos Aires, Montevideo i Lima, del Festival d'Feria de San Sebastian i de l'Off de La Villarroel. La temporada 2024-2025 ha format part del XXII Circuito de la Red de Teatros Alternativos, tornarà a fer temporada a l'Off de La Villarroel i s'estrenarà a Madrid al Teatro de la Abadía.

© Clàudia Serrahima

BIOGRAFIA

TEXT, DIRECCIÓ I INTERPRETACIÓ

Pablo Macho Otero

Dramaturg, director i actor. Graduat en Filologia Hispànica per la Universitat de Barcelona, s'ha format com a actor a l'Estudi Nancy Tuñón de Barcelona i a l'Escola Internacional Jacques Lecoq de París. Gran part de la seva formació dramàtica l'ha fet a l'Obrador de la Sala Beckett de Barcelona de la mà d'autors com Alfredo Sanzol, Jordi Oriol, Javier Daulte o Sergio Blanco. Després de passar pel laboratori de creació "Els Malnascuts" de la Sala Beckett i de participar en creacions col·lectives com *Esquerdes* (Sala Beckett, 2014), *Odisseus* (Sala Beckett, 2016-17), *Si au si* (Festival Temporada Alta, 2016) o *La Trinxera* (Sala Flyhard, 2017), va ser seleccionat com a membre del Studio Europeén, una trobada internacional de joves dramaturgs organitzada per Enzo Cormann a La Chartreuse (Centre national des écritures du spectacle). El 2018 va rebre el Premio Novel Internacional de Poesía Universitaria Miguel Hernández pel seu primer poemari *ZOE antilogía*. Després de dos anys formant-se a París, el 2019 torna a Barcelona i, amb l'actriu Emma Arquillué i l'escenògrafa Yaiza Ares, funda la companyia La Bella Otero, on alterna els rols de dramaturg, director, traductor i actor. És autor d'*Enterrando a Dodot* (2021), *Loco Amoris* (2021), *A Fuego* (2023) i *Prosopopeya* (2025). Fora de la companyia, els seus últims encàrrecs han estat una nova adaptació en vers d'*El Misanthrop* de Molière dirigida per David Selvas (Festival Grec / Teatre Lliure, 2024) i una nova traducció d'*Un déu salvatge* de Yasmina Reza, dirigida per Pere Arquillué. També és professor d'interpretació i actor de doblatge, cinema i televisió.

© Clàudia Serrahima

BIOGRAFIA

DIRECCIÓ

Emma Arquillué

Actriu i productora, graduada per l'Institut del Teatre de Barcelona en l'especialitat d'Interpretació de text (2021) i graduada en el Postgrau en Producció i Gestió d'espectacles i Festivals de la UB i IL-3 Institut de Formació Contínua (2022). Com a actriu de teatre ha treballat en els espectacles *Cyrano de Bergerac* (Biblioteca de Catalunya, 2012), *La Trinxera* (Sala Flyhard, 2017), *Enterrando a Dodot* (Teatre La Gleva, 2021), *La Malaltia* (Teatre Lliure, 2021), *Loco Amoris* (Teatre Tantarantana, 2021), *Salvació Total* *Imminent Immediata Terrestre i Col·lectiva* (Sala Beckett, 2022), *Romeu i Julieta* (Teatre Poliorama, 2022) per la qual va ser guardonada amb el premi Butaca a millor Actriu Revelació, *La casa sin Bernarda* (Fundació Brossa, 2022), *George Kaplan* (Teatre Tantarantana, 2023), *Casa Calores* (Sala Beckett, 2024) i *Un Matrimoni de Boston* (La Villarroel, 2024). Com a fundadora de la La Bella Otero ha produït tots els espectacles de la companyia i ha codirigit els espectacles *A Fuego* (Teatre La Gleva, 2023) i *Prosopopeya* (Teatre Lliure, 2025). En audiovisual, ha participat a les sèries *Buga Buga*, *L'última nit del Karaoke*, *Com si fos ahir*, *Els Hereus de la Terra* i *Cites Barcelona T2*. També és actriu de doblatge i de locucions de publicitat.

FITXA ARTÍSTICA

TEXT

Pablo Macho Otero

DIRECCIÓ

Emma Arquillué i Pablo Macho Otero

COMPANYIA

La Bella Otero

INTÈRPRETS

Santiago Aguilera
Arnau Comas
Pablo Macho Otero

ESCENOGRAFIA

Yaiza Ares

VESTUARI

Macarena López

IL·LUMINACIÓ

Marc Lleixà

ESPAI SONOR

Santiago Aguilera

MOVIMENT

Oriol Pla

MIRADA EXTERNA

Jordi Oriol i Alexandre Rodríguez i Fons

ASSESSORAMENT MITOLÒGIC

Carlos Perelló

AJUDANTA DE VESTUARI

Claudia Garcia

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Emma Arquillué i Anna Rius

FOTOGRAFIA

David Ruano

CONSTRUCCIÓ DE FINESTRES

Albert Ventura

CONFECCIÓ DE MÀSCARES

Camelot Fx i Arnau Comas

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Marcel Solé, Irene Arquillué, Centre d'Arts Santa Mònica, família Macho Otero, Mario Wurzbürger i Marina Jiménez

COPRODUCCIÓ

Teatre Lliure, Mola Produccions i El Canal - Centre d'arts escèniques de Salt

AMB EL SUPORT DE

l'Institut Català d'Empreses Culturals - ICEC

MENCIONS

Beca Carme Montoriol 2022 de l'Ajuntament de Barcelona per a la creació del text.

Beca Barcelona Crea 2024 de l'Ajuntament de Barcelona per a la creació de l'espectacle.

INFORMACIÓ PRÀCTICA

DATES

16/01 — 09/02/25

HORARI

De dimecres a divendres a les 19.30 h

El dissabte a les 17.30 h i a les 21.30 h

El diumenge a les 18.30 h

DURADA

1 h

LLOC

Espai Lliure. Montjuïc

IDIOMA

En castellà

PREU

De 12 a 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

31/01 audiodescripció i sobretítols adaptats

COL·LOQUI

30/01 postfunció moderat per Queco Novell

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-prosopopeya

CONTACTE PREMSA

Mar Solà

675 449 886

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

amb la col·laboració de

mitjans col·laboradors

amb el suport de

entitats col·laboradores

convenis de col·laboració amb

